

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput VIII. De Constantii adventu in urbem Romam, & de Synodo quae in Italia congregata est: & de iis quae Athanasio contigerunt ex insidiis Arianorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

δε τῆς κωνσταντικῆ στρατῆς, ὡς τὸ καλέμε-
 τον μονοσελευκον συμβαλῶν, μόνῳ φού-
 γων, εἰς λεγδῶνον διεσώθη ἀνελῶν ἢ ἐν-
 σταδὲ τῶν αὐτῆ μητέρα καὶ τὸν ἀδελφόν, ὃν
 καίταρα καίεσθαι, τελευταῖον ἑαυτὸν ἐπέ-
 σφάξε, μὲν ἔ πολὺ ἢ καὶ δευτέρῳ ἑτέρῳ
 αὐτῆ ἀδελφός, ἀγχόνῃ ἑαυτὸν διεχρήσατο.
 αἱ δὲ τῆς κοινῆς ταραχῆς, εἰς ἕτω τέλῳ
 ἔρχοντο, ὅσα εἰς μακροῦν χρόνον τῶν πρὸς
 ὅσων γαλάταις σιλβανός περ ἐτυράνησεν, ὃν
 αὐτῶν κατέλιπον οἱ κωνσταντικῆ στρατῆγοί· οἱ
 δὲ τὸν διοικουσαρέα ἐκ δαῖον, τὴν παλαιστίνην καὶ
 τὰς περὶ ἐξ ὄντας καίετρον ὄπλα τε δὲ δὲ
 μῆροι, περὶ τοῦ ρωμαίου ὅσα ἠνείχοντο μα-
 θῶν δὲ ταῦτα γὰρ ὁ καίσαρ ἐν αἰνιωχεῖα
 διαίεσθαι, πέμψας στρατῶν, αὐτῶν ἐχθρῶ-
 σαβ, καὶ τῶν διοικουσαρέαν ἀνάστατον ἐποίη-
 σε, δόξας ἢ αὐτῶν πρᾶξιν, τὴν δὴ μωρεῖαν ὅσα
 ἠνείχοντο, ἀλλὰ τυραννῆν ἐβέλετο· καὶ αὐτὸν
 σαῖας ἢ τῶν βασιλείων τὸν αὐτῶν νεωτερισμὸν,
 μᾶλλον τῶν κοινῶν στρατῶν καὶ τῆς ἐξ ὅτων ὑπαρ-
 χου δωματιανόν, ἀνείλεν ἀγανακλήσας ἢ κων-
 σταντικῶν, μετῆκα λείτο αὐτὸν ἀπέστειν ἢ ἐχ-
 ρῶν τε ὡν, ἐδεδίχθαι, εἰς ἕτω ὅσα ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 φιλᾶωνα τὴν νῆσον γράμψον, ἀνηρέθη, τῶν
 βασιλείων πρὸς ἀξίως· ἠνείκα δὲ αὐτὸς μὴν
 τὸ τρίτον ὑπάτευεν, ἐβδόμον δὲ κωνσταντικῶν.

A exercitus Constantii eum persequere-
 tur, circa montem Seleucum commissâ
 pugna, solus fuga clapsus, Lugdunum se
 recepit. Illic matrem primum, ac fra-
 trem quem Casarem constituerat, dein-
 de semetipsum occidit. Nec multo post
 Decentius quoque alter ex ejus fratri-
 bus, laqueo sibi vitam abruptit. Verum
 publici motus ne ita quidem quievêre.
 Etenim brevi post tempore Silvanus
 quidam in Galliis tyrannidem arripuit;
 quem Constantii duces confestim pere-
 merunt. Judæi vero qui Diocæsaream
 incolebant, Palæstinam & circumfitas
 regiones excursionibus infestantur:
 B sumptisque armis, parere deinceps Ro-
 manis abnuerunt. Quibus rebus cogni-
 tis, Gallus Cæsar qui tum Antiochiæ
 morabatur, misit in eos exercitu, illos
 profligavit, & Diocæsaream funditus
 evertit. Verum enim vero rebus, ut sibi
 videbatur, feliciter gestis, felicitatem
 suam moderate non tulit; sed tyranni-
 dem arripere cogitavit. Et Magnum
 Quæstorem, ac Domitianum Præfe-
 ctum Prætorio per Orientem, qui consi-
 lia ejus Constantio indicaverant, neci
 dedit. Quam ob causam indignatus
 Constantius, eum ad se evocavit. Qui
 cum refragari non posset, timebat enim
 Constantium, iter arripuit. Cumque
 jam ad insulam Flavoniam venisset,
 jussu Imperatoris interemptus est, Con-
 sultatu ipsius tertio & Constantii se-
 ptimo.

Κεφ. η'.

CAPUT VIII.

*De Constantii adventu in urbem Romam,
 & de Synodo qua in Italia congregata est:
 & de iis qua Athanasio contigerunt ex
 insidiis Arianorum.*

Περὶ τῶν καθηρημένων τῶν τυράνων, ἐδόκει
 τῶν συμβαλῶν κακῶν ἡσυχίαν ἐχθρῶν κων-
 σταντικῶν, καὶ αὐτῶν τὸ σίρμιον, ἐπὶ τὴν πρεσ-
 βυτέρην ἢ εἰς ῥώμην ἐν ταῦτα χρόνῳ ἐβέλετο τῶν
 τῶν τυράνων ἐπὶ νικίον ἐπιτελεῖν τομ-
 πῶν καὶ ταῦτον δὲ νομίσας δύνασθαι τὴν ἐκα-
 πτερας δεχομένης ἐπισκόπου ὁμόφρονος πε-
 εἰ τὸ δόγμα καλῶς ἔχειν, συνόδον ἡρέσθη
 ἐν ἰταλίᾳ προσεταξέν· ἐν τῇ τῷ δὲ ἰάβλιος
 ἐταξάθησεν, ἐπὶ εἰκοσι καὶ πέντε ἐνιαυτοῖς
 τῶν ρωμαίων ἐκκλησίαν ἐπιτροπύσας·
 διαδέχεται ἢ τῆτον λιβέριος· λογισάμενοι

Extinctis itaque tyrannis, cum jam
 Constantius malis quæ acciderant
 liberatus sibi videretur, relicta Sirmio,
 Romam venit. Illic enim de tyrannis
 superatis triumphum agere decreverat.
 Simul sperans, posse se Orientis atque
 Occidentis Episcopos in unam eandem-
 que de fide sententiam perducere, Syn-
 odum in Italia fieri jussit. Interea Ju-
 lius cum per annos quinque ac viginti
 Romanam Ecclesiā administrasset, ex-
 tremum diem obiit: eique Liberius suc-
 cessit. Tunc igitur ii qui fidem Conci-
 lii Nicani respuebant, opportunum se

tempus nactus rati ad accusandos contrariæ sententiæ assertores, omni cura ac studio egerunt in palatio, ut quoscunque ipsi deposuerant, Ecclesiis pellerentur, utpote qui hæretici essent, & superstite Constante ambos fratres Augustos inter se committere studuissent. Quippe Constans bellum fratri minatus fuerat, nisi illos suscepisset, uti supra retulimus. Præcipue vero criminabantur Athanasium, quem tantopere oderant, ut ne Constante quidem adhuc superstite, & Constantio benevolentiam erga illum simulante, hostiliter eum persequi desierint: sed Antiochiæ in unum congregati Narcissus Cilix, Theodorus ex Thracia, Eugenius Nicanus, Patrophilus Scythopolites, Menophantus Ephesius, & alii circiter triginta numero, ad omnes ubique constitutos Episcopos literas scripserunt, quibus affirmabant, Athanasium contra leges Ecclesiæ rediisse Alexandriam, non in Synodo prius innocentem declaratum, sed per contentionem eorum qui idem cum illo sentiebant: hortatique sint ut neq; cum illo communicarent, neque ad eum scriberent; sed cum Georgio potius qui ab ipsis ordinatus fuerat, communionem fervarent. Athanasius vero, tum quidem nullam istorum rationem duxit. Sed enim multo graviora quam prius, erat perpessurus. Extincto enim Magnentio, statim Constantius qui solus jam imperio Romano potiebatur, omni studio perficere conatus est, ut Occidentales Episcopi cum iis consentirent qui Filium Patri similem secundum substantiam asserbant. Et initio quidem non vi aperta id agebat: sed suadens tantum ut decretis Orientalium Episcoporum adversus Athanasium subscriberent. Sic enim cogitabat, si Athanasius communi omnium suffragio è medio removeretur, facile se deinceps ea quæ ad religionem pertinent, pro arbitrio constituturum.

Α δὲ καιρὸν ἔχον εἰς διαβολῶν τῶν ἐναντία φρονήτων οἱ τῶν ἐν νικαίᾳ πρὶν παρελθόντων, ἐπιμελῶς μάλᾳ ἐν τοῖς βασιλείοις ἐπόρευε, ἐκβάλλειν τῶν ἐκκλησιῶν πάντας τὰς περὶ αὐτῶν καθηρημένους, ὡς ἑτεροδόξους ὄντας, καὶ ἐν ᾧ κῶνστας τῷ βίῳ ἀεικῶ, συγκατατάξαι τὰ βασιλείας πρὸς ἐαυτῆς σπευδασάμενος, καὶ ὅτι τῷ ἀδελφῷ πόλεμον ἐπηγγέλλετο, μὴ προσδέξασθαι αὐτὸς, ὡς ἐν τοῖς πρὸς αὐτὸν εἰρηλατικῶς, ὡς ἐν αἰτίᾳ ἐποικίῳ ἀποστάσιον, οἱ γε ἕως ἐβόλη τὴν ἀεὶ αὐτὸν μετὰ ἐδὲ κῶνσταντῶ, ἀεικῶ καὶ κωνσταντῶ φιλεῖν αὐτὸν προσποιουμένους, τῆς ἀπερχομένης ἀπέχοντο, ἀλλὰ συνελθόντες ἐν ἀίλιον κωνσταντῶ, ὡς ἐκείνους, καὶ θεόδωρον ὁ θεσσαλονικίος, καὶ ὀκλίξ, καὶ θεόδωρον ὁ θεσσαλονικίος, καὶ ἀνθίμου ὁ νικαίου, καὶ ἀλεξάνδρου ὁ σκυθοπολίτης, καὶ μνηόφαντῶ ὁ ἐφεσίου, καὶ ἄλλοι ἀμφὶ τριακονταὶ οἱ πάντες, ἐβόησαν τοῖς πάντας ἐπισκόπους, ὡς ἀπὸ νόμου τῆς ἐκκλησίας ἐπανήλθεν εἰς ἀνατολίαν, ἐκ ἀνάγκης φανείν ἐπὶ συνόδου, ἀλλὰ φιλονεικίᾳ τῶν τὰ αὐτὰ φρονήτων, καὶ παρεκελεύοντο, μὴ τε κωνσταντῶ, καὶ θεόδωρον, ἀλλὰ γεωργίῳ τῷ πρὸς αὐτὸν κεχρησμένῳ ἀθανασίᾳ δὲ τεταπεινωμένῳ ἐδίδου ὑπόλογον ἢ ἐμελλε δὲ χαλεπώτερον ἢ πρῶτον πειραδῆναι πραγμάτων, ἀλλὰ γὰρ ἀπολώλει μαγνῆν, καὶ μόνον κωνσταντῶ τῆς ῥωμαίων ἀκαταστάσεως ἡγεῖτο, πᾶσαν ἐποικίᾳ σπευδῶν, τὰς ἀνατολῆς ἐπισκόπους τοῖς ὁμοῦσι παρὰ τὸν ἰόν δόξαζον, συνείηαι ἐποικίᾳ δὲ τῆς φανεῶς ἐπὶ τὰ πρῶτα βιαζόμενον, τῶν δὲ ἐπιψηφισαδῶν τοῖς ἀθανασίᾳ κεχρημένοις ὑπὸ τῶν ἀνατολῶν ἐπισκόπων ἐπιγίγεται ὡς εἰ κοινῇ ψήφῳ ἐκποδῶν ἐπιψηφισαδῶν ἀνὰ τὰ ἀεὶ τὴν θεσησιαίαν ἐπὶ τῶν ἀεὶ αὐτῶν.

CAPUT IX.

De Concilio Mediolanensi, & de fuga Athanasii.

Cum igitur urgente Imperatore, Synodus collecta esset Mediolani, ex Orientis quidem partibus pauci admodum convenerunt: reliquis vel ob

Κεφ. θ'.

Πεὶ τῆς ἐν μεδιολάνῳ συνόδου, τῆς ἐπισηφισαδῶν ἀθανασίᾳ.

Συνόδου δὲ, τῆ βασιλείου κατεπείγουσαν, ἐν μεδιολάνῳ γενομένης, οὐ μὴ τῆς ἐν ὀλίγοι παρεχόμενοι τῶν ἀπὸ